

Hồi thứ Mười Một

Khóc Mỹ Nhân Anh Hùng Trúng Độc

Vượt qua bức tường này rồi, bên ngoài còn một bức tường khác cao hơn nhiều. Hoặc giả Đinh Diễm còn nhảy lên được, chứ Dịch Vân chẳng có cách gì vượt qua.

Đinh Diễm hắng dặng một tiếng, tựa lưng vào tường. Bỗng nghe những tiếng xào xào vang lên rồi đất cát rơi xuống lả tả. Gạch đá xây tường cũng tới tấp đổ xuống.

Dịch Vân bỗng hoa mắt lên, chàng thấy bờ tường hiện ra một chỗ thủng như hình người. Dĩ nhiên không thấy Đinh Diễm đâu nữa. Nguyên y đã thi triển Thần Chiếu công tuyệt đỉnh phá tường để ra ngoài.

Dịch Vân vừa kinh hãi vừa vui mừng, vội chuồn qua lỗ hổng.

Bên ngoài bờ tường là một ngõ hẻm. Đinh Diễm ngó chàng vẫy tay đi về phía đầu ngõ. Ra khỏi ngõ hẻm là đến đường lớn.

Đinh Diễm dường như thuộc lòng những đường ngang ngõ tắt trong thành Kinh Châu. Y đi hết một đường phố, xuyên qua hai ngõ hẻm tới một cửa tiệm sắt.

Đinh Diễm giơ tay lên đẩy đến “Cách” một tiếng. Then cài cửa đã bị gãy rời.

Thợ sắt trong tiệm giật mình kinh hãi vừa nháy vừa la:

– Cướp cướp!

Đinh Diễm chụp lấy cổ họng gã khẽ nói:

– Đốt lửa lên!

Thợ sắt không dám trái ý, quẹt lửa thắp đèn. Gã thấy hai người mái tóc chùng xuống vai, mặt mũi râu ria xồm xoàm coi bộ rất hung dữ, nên gã không dám nhúc nhích.

Đinh Diễm bảo gã:

– Mở xiềng cho chúng ta!

Tên thợ sắt đoán biết hai người là trọng phạm ở nha môn vượt ngục. Nếu bẻ khóa mở xiềng cho họ mà quan nha truy cứu ra tất bị nghiêm trị. Gã không khỏi ngần ngại.

Đinh Diễm tiện tay chụp lấy một cây sắt đường kính chừng một tấc, bẻ đánh “Cắc” một tiếng, gãy làm hai đoạn rồi quát hỏi:

– Cái cổ người liệu có cứng được như cây sắt này không?

Tên thợ sắt tưởng là gặp phải ma quỷ. Gã muốn chặt một cây sắt phải dùng

đục thép búa lớn chặt lâu mới đứt. Vậy mà Đinh Điển chỉ cất tay một cái là bẻ gãy liền. Giả tỷ y bẻ cổ người thì thật là không ổn.

Gã vội đáp:

– Dạ dạ!

Gã lấy đục thép búa sắt mở khóa cho Đinh Điển trước rồi lại mở cho Dịch Vân nữa.

Đinh Điển rút sợi dây lòi tói xuyên qua xương tỳ bà của y ra. Lúc y rút đến sợi dây lòi tói ở xương tỳ bà bả vai Dịch Vân thì chàng đau quá cơ hồ ngất đi.

Dịch Vân hai tay ôm khúc dây xiềng dính đầy máu tươi đứng trước cửa tiệm sắt. Chàng nghĩ tới bị đoạn dây này trói buộc trong ngục tối trong thời gian năm năm cực kỳ khổ sở, mãi đến nay dây xiềng mới rời khỏi thân thể, bất giác chàng vừa vui mừng, vừa thương tâm, không cầm được nước mắt.

Chàng dấu đoạn xích sắt bên mình, theo Đinh Điển ra khỏi tiệm sắt.

Người thợ sắt vội cầm lấy xiềng khóa mà hai người quăng lại, bỏ vào lò hổi hủ quạt lửa hồng cho chảy ra. Gã sợ lưu lại chút vết tích nào là sẽ làm phiền cho gã.

Dịch Vân thoát khỏi xiềng khóa rồi chân đi nhẹ nhàng nhưng chưa quen, đầu nặng chân nhẹ mấy lần suýt té nhào.

Đinh Điển cất bước vững vàng, chạy đi mỗi lúc một lẹ.

Dịch Vân phải hồi hủ đi theo vì sợ trong bóng tối mà cách Đinh Điển quá xa sẽ dễ bề lạc lõng.

Chỉ trong khoảnh khắc hai người đã đến dưới cửa sổ đặt chậu hoa.

Đinh Điển ngừng đầu lên nhìn, do dự một lúc.

Dịch Vân thấy cửa sổ đóng chặt, trong lầu tịch mịch không một tiếng động, liền nói:

– Tiểu đệ lên coi trước xem thế nào...?

Đinh Điển gật đầu.

Dịch Vân đi quanh đến cổng hậu tòa tiểu lâu, giơ tay đẩy cổng thì thấy bên trong cài then.

May mà trên bức tường vây rất thấp, một cành liễu đưa ngang vào phía trong bờ tường. Chàng khẽ nhảy lên một cái nắm được cành liễu rồi lộn người tiến vào.

Khuôn cửa nhỏ bên trong chỉ khép hờ. Dịch Vân đẩy cửa bước vào theo bậc thang lên lầu.

Trong bóng tối chàng nghe thang lầu phát ra những tiếng kéo kẹt rất khẽ mà chân bước lại phù động không được vững vàng.

Nguyên chàng ở trong ngục thất năm năm, suốt ngày đêm đi lại trong gian

ngục thất, chứ không bước lên cầu thang lần nào.

Địch Vân lên lầu rồi chú ý lắng tai nghe, tuyệt không một tiếng động.

Dưới bóng đêm mờ mờ, chàng ngó thấy mé tả có khuôn cửa liền sẽ sàng cất bước tiến về phía đó. Trong phòng cả tiếng hô hấp cũng không có.

Chàng thấy trên bàn có ngọn đèn cây liền quẹt lửa thắp lên. Dưới ánh đèn cây sáng tỏ, chàng lại cảm thấy nổi thê lương tịch mịch đáng sợ.

Trong nhà trống rỗng, ngoại trừ cái bàn, cái ghế, và cái giường không còn vật gì khác.

Trên giường buông một tấm mùng vải trắng. Trong giường để tấm chăn mỏng và cái gối đầu. Bên chân giường đặt đôi giày đàn bà bằng vải xanh, chứng tỏ căn phòng này của một phụ nữ.

Địch Vân ngỡ ngác một chút rồi qua gian phòng thứ hai, coi lại càng trống rỗng chẳng có lấy một bộ bàn ghế. Cứ tình trạng trước mắt mà nhận định thì cũng không phải nhà mới dọn đồ đi, mà tựa hồ đã lâu ngày chẳng có vật gì.

Chàng theo bậc thang xuống lầu điều tra mọi chỗ, vẫn chẳng thấy bóng một người nào, biết đó là điều bất diệu, liền trở ra báo cáo cho Đinh Điển biết.

Đinh Điển hỏi:

– Không thấy gì ư?

Địch Vân lắc đầu.

Đinh Điển dường như đã tiên liệu như vậy, y chẳng kinh ngạc chút nào, thủng thẳng bảo chàng:

– Đến nơi khác coi xem.

Nơi khác đây là một tòa nhà lớn, cổng sơn đỏ. Ngoài cổng treo hai chiếc đèn lồng. Trên một chiếc có đề “Giang Lăng phủ chính đường”. Còn một cái nữa viết hai chữ “Lăng phủ”.

Địch Vân kinh hãi tự hỏi:

– Đây là nhà ở của quan tri phủ Giang Lăng. Đinh đại ca tới đây làm chi? Phải chăng để giết lão?

Đinh Điển nắm tay chàng không nói gì, vượt tường vào trong. Môn hộ trong Lăng phủ y cũng thuộc hết, xuyên thềm qua cửa, tựa hồ như người trong nhà.

Sau khi đi qua hai dãy hành lang đến trước tòa hoa sảnh thì thấy ánh sáng lọt qua khe cửa sổ ra ngoài.

Đinh Điển đột nhiên người phát run, nói:

– Huynh đệ thử vào xem coi.

Địch Vân thò tay đẩy cửa nhà hoa sảnh thấy ánh lửa chói mắt. Hai ngọn nến trắng thắp sáng trưng đặt ở trên bàn. Nguyên đây là một tòa linh đường. Chàng chỉ

sợ chạm trán linh đường, quan tài hay người chết, bây giờ chàng ngó thấy thật. Tuy chàng đã tiên liệu được tình trạng này mà không khỏi sợ run.

Lúc chàng chú ý nhìn vào linh bài thì thấy trên đề hàng chữ “Ái nữ Lăng Sương Hoa chi linh vị”.

Đột nhiên phía sau có tiếng gió lạch phạch. Đinh Diễm đã chạy tới. Y đứng trước linh đường, ngơ ngẩn một hồi rồi nhảy xổ đến trước bàn lớn tiếng khóc rống. Y vừa khóc vừa la:

– Sương Hoa! Sương Hoa! Quả nhiên nàng đi trước ta rồi!

Trong khoảnh khắc này, đầu óc Dịch Vân nảy ra rất nhiều ý nghĩ. Chàng lẩm bẩm:

– Hành động của Đinh đại ca thật cổ quái!

Khi thấy y gục xuống bàn mà khóc, chàng liền hiểu ngay, nhưng nghĩ kỹ lại còn nhiều chỗ chưa tìm ra đáp án.

Đinh Diễm lại chẳng kể gì đến mình là một tên tội phạm vượt ngục, cũng không nghĩ tới hiện mình đang ở trong nhà quan phủ, cứ tiếp tục kêu khóc. Tiếng khóc mỗi lúc một thêm lộ vẻ bi thương.

Dịch Vân biết là không thể khuyên giải được đành để mặc y gào khóc tự nhiên.

Đinh Diễm từ từ đứng ngay người lên, đưa tay mở tấm rèm trắng. Sau rèm là một cỗ quan tài. Đinh Diễm ôm chặt lấy cỗ quan tài úp mặt vào tấm thiên, vừa khóc vừa nghẹn ngào nói:

– Sương Hoa nàng ơi! Sương Hoa nàng ơi! Nỡ nào nàng bỏ ta đi trước? Sao không kêu ta đến gặp mặt một lần tối hậu?

Dịch Vân chợt nghe tiếng bước chân vang lên ở ngoài cửa. Hiển nhiên có mấy người đi tới. Chàng vội gọi:

– Đại ca! Có người tới đó!

Đinh Diễm kê môi vào hôn cỗ quan tài, dường như có ai đến hay không y cũng chẳng để tâm.

Bỗng thấy ánh lửa sáng rực. Hai người giơ cao ngọn đuốc tiến vào quát hỏi:

– Ai vào đây làm nhộn thế?

Sau hai người này là một hán tử trung niên lối 45, 46 tuổi, y phục rất sang trọng, vẻ mặt rất tinh lạnh. Y nhìn Dịch Vân hỏi:

– Người là ai? Đến đây làm chi?

Dịch Vân trong lòng phẫn khích hỏi lại:

– Người là ai? Đến đây làm chi?

Người cầm bó đuốc lớn tiếng quát:

– Tên tiểu tặc kia! Vị này là Lãng đại nhân, tri phủ Giang Lăng. Nửa đêm người đến đây mà còn bướng bỉnh. Sao không quỳ xuống?

Địch Vân cười lạt không nói gì.

Đinh Điển lau nước mắt rồi hỏi:

– Sương Hoa tạ thế hôm nào? Y mắc bệnh gì?

Địch Vân nghe y hỏi một cách rất bình tĩnh, không khỏi lấy làm kỳ.

Lãng tri phủ liếc mắt nhìn y một cái rồi đáp:

– Ủa! Ta tưởng là ai. Té ra là Đinh đại hiệp. Tiểu nữ bất hạnh qua đời lại được đại hiệp đến viếng, khiến kẻ còn người mất cũng đồng quan cảm. Tiểu nữ qua đời đã năm bữa. Thầy lang cũng không nhận ra được bệnh chứng gì chỉ nói là bị uất kết không tiêu giải được.

Đinh Điển hần học nói:

– Thế là các hạ mãn nguyện.

Lãng tri phủ thở dài đáp:

– Đinh đại hiệp! Đại hiệp vẫn cố chấp. Nếu nói sớm ra cố nhiên tiểu nữ không đến nỗi bị đại hiệp làm cho uổng mạng. Giữa ta và đại hiệp cũng thành cha vợ chàng rể thì hay biết chừng nào!

Đinh Điển lớn tiếng hỏi:

– Các hạ bảo Sương Hoa do tại hạ làm chết chứ không phải chính các hạ đã hại nàng?

Y tiến lại một bước, mắt lộ hung quang.

Lãng tri phủ vẫn bình tĩnh lắc đầu đáp:

– Việc đã đến thế này còn nói chi nữa? Lãng Sương Hoa con ơi! Con ở dưới suối vàng nhất định trách gia gia không thể tình cho.

Lão vừa nói vừa đi tới trước linh bài, giơ tay lên gạt lệ.

Đinh Điển hần học nói:

– Nếu nay tại hạ giết các hạ thì Lãng Sương Hoa ở cửu tuyền nhất định cảm hận tại hạ. Lãng Thoái Tư! Vì nể mặt lệnh tiên nữ nên các hạ đầy dọa ta bảy năm trời, tại hạ cũng không kể đến nữa. Nhưng từ nay trở đi các hạ còn gây sự thì đừng trách Đinh mỗ vô tình. Địch huynh đệ! Chúng ta đi thôi!

Lãng tri phủ buông tiếng thở dài hỏi:

– Đinh đại hiệp! Nay chúng ta đi đến kết quả này, đại hiệp có được lợi gì không?

Đinh Điển đáp:

– Những lúc đêm khuya thanh vắng các hạ vất tay lên trán nghĩ coi có hổ

thẹn không? Các hạ vì tham đồ cuốn Liên Thành Quyết gì đó mà làm chết lệnh ái.

Lăng tri phủ nói:

– Đình đại hiệp! Đại hiệp khoan rồi hãy đi! Đại hiệp hãy nói rõ pho kiếm quyết đó ở đâu. Lão phu sẽ tặng thuốc giải để khỏi uống mạng.

Đình Điển giật mình kinh hãi hỏi:

– Thuốc giải gì?

Giữa lúc ấy y cảm thấy mặt mũi môi miệng cứng nhắc. Cả bàn tay cũng tê dại, liền biết là trúng phải kịch độc, nhưng trong lúc nhất thời nghĩ không ra đã trúng độc trong trường hợp nào.

Lăng tri phủ đáp:

– Lão phu sợ có kẻ bất hiếu, mở quan làm nhục đến sự trong trắng của nữ nhi, nên...

Đình Điển lập tức tỉnh ngộ, tức giận hỏi:

– Các hạ đồ độc dược vào nắp quan tài ư? Lăng Thoái Tư! Các hạ thật là tàn độc!

Y tung mình nhảy lên phóng chưởng đánh tới. Không ngờ chất độc cực kỳ lợi hại! Chỉ trong khoảnh khắc đã làm cho tiêu công bại cốt, không phát huy Thần chiếu công được nữa.

Lăng tri phủ tức Lăng Thoái Tư nghiêng mình né tránh, thân pháp cực kỳ mau lẹ.

Ngoài cửa lại thêm bốn hán tử tiến vào tay cầm đao kiếm đồng thời tấn công Đình Điển.

Địch Vân thấy thế liền biết võ công bốn người này rất cao thâm.

Đình Điển phóng cước đá người mé tả.

Phát cước này đáng lý phương vị rất chuẩn đích, nhất định đá bắn được thanh đao ở trong tay người đó đi. Không ngờ chân y vung ra nửa vơi, đột nhiên kinh lực mất hết rồi đình trệ lại. Nguyên chất độc đã truyền xuống đến chân.

Người kia xoay sống đao tại ghè xương chân Đình Điển đánh “chát” một tiếng. Lập tức chân y bị gãy nát, người té lăn xuống đất.

Địch Vân kinh hãi, hoang mang, không kịp nghĩ gì nữa, tung mình nhảy vọt về phía Lăng Thoái Tư. Chàng tính rằng chỉ có cách uy hiếp lão mới cứu được Đình Điển.

Ngờ đâu Lăng Thoái Tư vung tay trái chệnh chếch phóng ra một chưởng đánh vào trước ngực chàng. Thủ pháp và kinh lực của lão đều vào hạng thượng thừa.

Địch Vân chẳng kể gì đến tánh mạng, chàng không đón đỡ vẫn nhảy xổ về

phía trước.

Lăng Thoái Tư thấy phát chưởng của mình hiển nhiên đánh trúng trước ngực đối phương mà chàng không lý gì đến. Lão không hiểu chàng đã mặc Ô tằm giáp hộ thân, lại tưởng là võ công chàng rất dồi dào thâm.

Trong lúc hoang mang, lão bị tay trái Dịch Vân nắm trúng huyệt Đản trung ở trước ngực.

Dịch Vân đánh một đòn đắc thủ rồi cúi xuống công Đinh Diển lên lưng. Tay trái chàng vẫn nắm giữ huyệt trọng yếu trước ngực Lăng Thoái Tư.

Bốn tên hán tử trong lòng úy kỵ không dám tiến vào, chỉ quát mắng om sòm.

Đinh Diển hô:

– Liệng bó đuốc đi và thổi tắt cả đèn nến!

Hán tử cầm đuốc không dám trái lệnh phải làm theo. Trong nhà linh đường liền tối mò.

Dịch Vân một tay nắm trước ngực Lăng Thoái Tư, còn một tay giữ Đinh Diển trên lưng rào bước đi ra.

Đinh Diển trở đường lối. Chỉ trong khoảnh khắc chàng đã tới cửa vườn hoa.

Dịch Vân đá vào cánh cửa gỗ mở ra.

Không hiểu một luồng đại lực từ đâu kéo đến, chàng vùng quyền đánh mạnh một thoi vào huyệt Đản trung trên người Lăng Thoái Tư, rồi công Đinh Diển chạy trốn. Bước cao bước thấp chàng chạy trong bóng tối như người phát điên.

Lăng Thoái Tư tiên liệu Đinh Diển thế nào cũng đến khóc lóc trước linh đài và đã mai phục cao thủ, nhưng tình cờ đi sai một nước là không tính đến còn có người trợ thủ cho y.

Dịch Vân khổ luyện Thần chiếu công đã hai năm nay, tuy chưa thành tựu gì mấy, nhưng nội lực chàng không phải tầm thường. Chàng đánh một quyền liều mạng trúng huyệt Đản trung đối phương.

Lăng Thoái Tư rú lên một tiếng ngã ngửa về phía sau.

Bọn thủ hạ của lão cùng võ sư trong lúc hoang mang, vội vàng xúm vào cứu lão, chẳng ai nghĩ đến việc rượt theo Đinh Diển và Dịch Vân.

Chân tay Đinh Diển mỗi lúc một cứng đờ, nhưng thần trí rất tỉnh táo. Y lại thuộc hết mọi đường lối trong thành Giang Lăng, không ngớt chỉ điểm cho Dịch Vân.

Chẳng bao lâu hai người đã xa rời nơi nhiệt náo, tới một khu vườn bỏ hoang.

Đinh Diển nói:

– Nhất định Lăng tri phủ hạ lệnh canh giữ cổng thành, điều tra nghiêm mật. Chúng ta hãy ẩn nấp một lúc rồi sẽ tính.

Địch Vân nhẹ nhàng đặt y xuống gốc cây mai, hỏi:

– Đinh đại ca! Đại ca trúng phải chất độc gì? Giải cứu bằng cách nào?

Đinh Điển thở dài gượng cười đáp:

– Hồng bét rồi! Đây là chất kịch độc “Phật Tòà Kim Liên”. Trong thiên hạ không có thuốc nào giải cứu, chống được khắc nào hay khắc ấy.

Địch Vân giật mình kinh hãi, tưởng chừng như té xuống hố băng. Chàng hốt hoảng hỏi:

– Sao?... Đại ca... đại ca nói giỡn chẳng?

Nhưng thanh âm chàng run rẩy. Hiển nhiên chàng biết Đinh Điển không nói giỡn.

Đinh Điển cười khanh khách đáp:

– Chất độc Phật tòà Kim Liên của Lăng Thoái Tư kêu bằng đệ tam độc được trong thiên hạ, quả nhiên danh bất hư truyền. Đáng khen cho lão nhần nại chờ bảy năm, nay mới dùng đến.

Địch Vân vội nói:

– Đinh đại ca! Đại ca... đại ca bất tất phải thương tâm. Non xanh còn đó. Hỡi ơi!... chuyện đàn bà, tiểu đệ... cũng giống thế... Đại ca hãy nghĩ cách giải độc rồi sẽ tính... Tiểu đệ đi lấy nước về rửa cho đại ca.

Lòng chàng rất đổi bồn chồn, câu nọ dằng câu kia, hoàn toàn không ăn nhập với nhau.

Đinh Điển lắc đầu đáp:

– Vô ích! Trúng độc Phật tòà Kim Liên mà dùng nước rửa là da thịt sưng vù lên và hủ nát ngay. Cái chết lại càng thảm hại. Địch huynh đệ! Ta có nhiều điều muốn nói với huynh đệ. Vậy huynh đệ đừng hoang mang, rối loạn, khiến cho ta bỏ sót những điều khẩn yếu. Thời giờ chẳng còn được bao nhiêu. Huynh đệ ngồi yên lặng xuống đây để chờ ta nói hết chữ đừng ngắt lời.

Địch Vân đành ngồi xuống bên y, nhưng chàng còn yên tĩnh làm sao được?

Đinh Điển nói một cách rất bình tĩnh, tựa hồ kể chuyện người khác, chẳng có liên quan gì đến mình:

Ta là người ở Kinh Môn, dòng dõi võ lâm thế gia. Gia phụ uy danh lừng lẫy ở vùng Lương Hồ. Ta học võ công cũng khá lắm, ngoài môn học gia truyền, còn bá hai vị sư phụ. Hồi nhỏ tuổi thích can thiệp vào chuyện bất bình rồi cũng có chút tiếng tăm.

Đây là việc mười lăm năm trước, ta ngồi thuyền xuống Tứ Xuyên. Sau khi thuyền ra khỏi Tam Giáp, đậu ở Tam Đầu Bình. Tối hôm ấy, ta ngồi trong thuyền bỗng nghe trên bờ có tiếng đánh nhau. Bản tính thích võ nghệ, ta dĩ nhiên rất quan tâm, liền thò đầu qua cửa sổ nhìn ra ngoài.

Đêm hôm ấy trên trời trăng tỏ, ta nhìn rõ ba người đang vây đánh một lão già. Ba người này đều là những nhân vật nổi danh võ lâm tại vùng Lương Hồ và ta đều quen cả. Một người là Ngũ Vân Thủ Vạn Chấn Sơn.

Địch Vân nghe tới đây, không nhịn được la lên:

– Ủa! Té ra là Vạn sư bá.

Đinh Điển kể tiếp:

– Người thứ hai là Lục Địa Thần Long Ngôn Đạt Bình.

Địch Vân lại nói:

– Ô! Đây là nhị sư bá. Nhưng tiểu đệ chưa được gặp lão nhân gia lần nào.

Đinh Điển kể tiếp:

– Người thứ ba sử một thanh trường kiếm, thân thủ rất mau lẹ. Đó là Thiết Tỏa Hoàn Giang Thích Trường Phát.

Địch Vân nhảy bổ lên la:

– Đó là gia sư.

Đinh Điển nói tiếp:

Ta đã được gặp Vạn Chấn Sơn mấy lần. Võ công lão không đến nỗi kém cỏi. Ba vị sư huynh sư đệ này liên thủ công địch đã nắm chắc phần thắng.

Ta lại nhìn lão già thấy sau lưng bị thương không ngớt chảy máu. Lão không mang binh khí dùng hai tay không chống đối ba người. Nhưng võ công lão so với bọn Vạn Chấn Sơn còn cao thâm hơn nhiều.

Ba người kia không dám sấn vào gần bên lão.

Ta càng nghĩ càng lấy làm bất bình. Lại thấy bọn Vạn Chấn Sơn sử toàn những chiêu sát thủ. Hiển nhiên muốn đưa lão già vào đất chết.

Ba người kia hành động như vậy thật chẳng quang minh chính đại chút nào, nhưng ta không dám lên tiếng, sợ bọn họ phát giác thì mầu họa không phải là nhỏ, vì những chuyện thù hằn chém giết nhau kiểu này trên chốn giang hồ mà bị người ngó thấy, thường họ giết đi để bịt miệng.

Cuộc đấu kéo dài khá lâu. Lưng lão già mỗi lúc một chảy nhiều máu, sắp không chống cự được nữa rồi.

Đột nhiên có tiếng la:

– Được rồi! Ta giao cho bọn người.

Lão già thò tay vào bọc để sờ vật gì. Bọn Vạn Chấn Sơn ba người liền xông lại, dường như sợ kẻ khác tranh mất.

Đột nhiên lão già vung song chưởng đẩy ra. Ba người bị chưởng lực bức bách phải lùi lại.

Lão già xoay mình chạy nhanh, nhảy tòm xuống sông.

Khúc sông này từ Nam Giáp chảy xuống. Nước sông ở Tam Đầu Bình chảy xiết. Chỉ trong nháy mắt lão già đã mất hút. Nhưng lệnh sư chưa chịu bỏ. Lão nhảy xuống thuyền ta, nhổ cây sào tre khua mò loạn lên ở giữa sông một hồi.

Ba lão này bức tử được lão già kia đáng lẽ hoan hỷ thì phải, nhưng vẻ mặt cả ba coi mà phát khiếp. Ta không dám ngó nhiều, trùm chăn kín đi, văng vẳng nghe bọn họ tranh luận, dường như oán hận lẫn nhau.

Sau ta biết ba người bỏ đi xa rồi, mới dám ngồi dậy. Bỗng nghe sào công “Úi” một tiếng rồi la hoảng:

– Có thủy quỷ!

o O o